

denne Gang ualmindelig gode Chancer for unge Mænd, som har Føreremner i sig. Er det ikke værdt at tage under Overvejelse? Naar det dog ikke er Deres Hensigt at leve Deres Liv som Privatmand — og De tænker vel ikke paa for Fremtiden helt og holdent at ofre Dem for Deres huslige Lykke —.

„Det vilde jeg i Grunden helst. Det er gaaet op for mig, at jeg har en Del tilgode hos Livet paa den Konto. Naar det kommer til Stykket, er det maaske ogsaa den bedste Maade at gavne Samfundet paa.“

„Hør, Dihmer, hvad er det med Dem? Det kan jo ikke være Deres Mening, hvad De sidder her og siger.“

„Da taler jeg virkelig i fuldeste Alvor.“

„Hvad er der da sket?“

„Aa — ikke andet, end hvad der vel stundom hænder et Menneske ved et Eftersyn af sin indre Forfatning. Man gør den Opdagelse, at man i flere Henseender er en ganske anden, end man har gaaet og bildd sig ind. Alle de smaabitte daglige Lagforskydninger, som vi ikke har lagt Mærke til, fremkalder en hovedkulds Sammenstyrtning i vore tilvante Forestillinger — ofte jo ved en komisk ringe Foranledning. Det er som med de Bjergskred, man læser om, hvor en hel Fjeldvæg pludselig ramler sammen, fordi en Mand nede i Dalen har sendt et Skud efter en Krage.“

„Og den Kragejæger har altsaa Hr. Zaun i dette Tilfælde været?“

„Det kan De godt sige. Den lille utrættelige Nerve-maskine har ogsaa været lidt af en Oplevelse for mig.“